

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 17.12.1976, sp. zn. 11 To 40/76, ECLI:CZ:NS:1976:11.TO.40.1976.1

Číslo: 36/1977

Právní věta: Podmínkou zahlazení odsouzení mladistvého k trestu odnětí svobody podle § 87 odst. 1 tr. zák. je takové chování mladistvého ve výkonu trestu, že z něho lze usuzovat, že mladistvý se napravil a že v budoucnosti povede řádný život pracujícího člověka. Rozhodne-li soud podle § 87 odst. 1 tr. zák. (§ 363 věta druhá, § 364 odst. 3 tr. ř.), že odsouzení mladistvého k trestu odnětí svobody se nezahazuje, je zahlazení odsouzení možné jen za podmínek § 69 odst. 1 nebo 3 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 17.12.1976

Spisová značka: 11 To 40/76

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Zahlazení odsouzení

Předpisy: 140/1961 Sb. § 69 odst. 1
§ 69 odst. 3
§ 87 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 36/1977 sb. rozh.

Podmínkou zahlazení odsouzení mladistvého k trestu odnětí svobody podle § 87 odst. 1 tr. zák. je takové chování mladistvého ve výkonu trestu, že z něho lze usuzovat, že mladistvý se napravil a že v budoucnosti povede řádný život pracujícího člověka.

Rozhodne-li soud podle § 87 odst. 1 tr. zák. (§ 363 věta druhá, § 364 odst. 3 tr. ř.), že odsouzení mladistvého k trestu odnětí svobody se nezahazuje, je zahlazení odsouzení možné jen za podmínek § 69 odst. 1 nebo 3 tr. zák.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 17. 12. 1976 sp. zn. [11 To 40/76](#).)

Nejvyšší soud ČSR zamítl stížnost mladistvého P. Ch. proti usnesení městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 1976 sp. zn. 1 T 18/73 jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.

Z odůvodnění:

Městský soud v Praze rozhodl usnesením ze dne 29. 3. 1976 sp. zn. 1 T 18/73, že u mladistvého P. Ch. se ve smyslu § 87 odst. 1 tr. zák. nezahazuje odsouzení k trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců rozsudkem městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 1973 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26. 11. 1973 sp. zn. 11 To 31/73 za trestné činy loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 tr. zák. a další trestné činy, protože se ve výkonu trestu řádně nechoval. Toto usnesení městského soudu napadl řádně a včas podanou stížností odsouzený P. Ch. Namítá v ní, že usnesení městského soudu není správné, protože vychází z neúplné a neobjektivní zprávy nápravného zařízení. Vysvětluje, že pracovní normu neplnil pro sníženou pracovní schopnost a proto, že nevěděl, že má nárok na její snížení. Potom pracoval podle svých nejlepších sil a byl též pochválen. Jeho nedostatky nevycházely z nezájmu o práci.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost napadeného rozhodnutí, jakož i správnost řízení, které mu předcházelo, a shledal, že stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 87 odst. 1 tr. zák. o tom, zda se odsouzení mladistvého zahazuje, rozhodne soud přihlížeje k chování mladistvého ve výkonu trestu odnětí svobody. Je tedy rozhodující chování mladistvého odsouzeného během výkonu uloženého trestu odnětí svobody. To znamená, že výkon trestu odnětí svobody musí probíhat takovým způsobem, že je plněn účel trestu. Pro závěr o tom, zda uložený trest odnětí svobody splnil účel trestu, je zapotřebí zjištění o řádném chování mladistvého odsouzeného během jeho výkonu, a to jak při plnění stanovených pracovních úkolů, tak i v dalších směrech.

Městský soud v Praze po zjištění, že mladistvý P. Ch. vykonal celý uložený trest odnětí svobody, vyžádal od nápravně výchovného zařízení v Plzni zprávu o tom, jak se mladistvý choval a pracoval a zda účel trestu byl splněn. Podle zprávy NVÚ v Plzni městský soud v Praze zjistil, že mlad. P. Ch. vykonal celý uložený trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců dnem 23. 4. 1975, kdy byl propuštěn na svobodu. Pracovní normu splnil až potom, když mu byla ze zdravotních důvodů snížena na 90 Pro nedostatek kázně a pořádku byl opětovně kázeňsky trestán, a to i po upravení pracovní normy.

Nejvyšší soud ČSR ze spisu městského soudu zjistil, že stížnost není důvodná. Stěžovatel ve výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za trestné činy, jichž se dopustil jako mladistvý, nesplnil podmínky pro vyslovení, že se mu trest zahazuje podle § 87 odst. 1 tr. zák. Pro takový závěr svědčí zjištění z opisu usnesení okresního soudu v Plzni - město z 19. 1. 1974 sp. zn. Pp 733/74, že mladistvý ve výkonu trestu se řádně nechoval, protože jeho žádost o podmíněné propuštění musela být pro nedostatky v kázni a chování zamítnuta. Z uvedeného je tedy patrné, že mladistvý se během výkonu trestu řádně nechoval. Pokud odsouzený ve stížnosti poukazuje především na své pracovní úsilí ve výkonu trestu, je třeba uvést, že chování mladistvého odsouzeného ve výkonu trestu mělo být řádné po všech stránkách. Chování mladistvého odsouzeného po propuštění z výkonu trestu pak není z hlediska § 87 odst. 1 tr. zák. rozhodné, ale může případně zakládat podmínky pro zahazení odsouzení podle § 69 odst. 3 tr. zák., které platí podpůrně i u odsouzeného mladistvého.